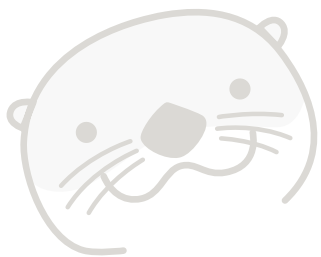

โลกแห่งไฟ

卡牌密室

3

เต๋ยจ้อหลิว

เขียน

กานต์ & จิตนภา

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

Facebook @Lilac.Novel

X @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สிริมกวางอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อผู้อ่าน สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ [Facebook amarinbooks](#) หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวบนรถไฟความเร็วสูงในห้องลับ 4 โพลแดงและห้องลับ 4 ข้าวหลาม ตัด ในหัวข้อโลกแห่งสมดุล ก็ปิดฉากลงเป็นที่เรียบร้อย ต่อจากนี้เซียวโหลว และอวีห่านเจียงจะไปต่อกันที่ห้องลับ 4 โพลดำ กับเรื่องราวของหมู่บ้านหลิวซี ที่พวกเขาต้องทำภารกิจให้สำเร็จโดยใช้ชีวิตอยู่ในหมู่บ้านแห่งนี้เป็นเวลา 7 วัน และต้องหาอัญมณีล้ำค่าให้เจอ รวมทั้งในแต่ละวันก็มีโอกาสถูกสุ่มรับตีบท ตาบอดอีกด้วย ซึ่งเหตุการณ์จะนำต้นตอระทึกใจเพียงไหน และผู้ทำเซียวโหลว กับอวีห่านเจียงจะเอาตัวรอดจากห้องลับนี้ไปได้อย่างไร ให้คุณผู้อ่านเป็นผู้หาคำตอบด้วยตัวเองได้เลยค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Death (การตาย)
- Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)
- Homicide (การฆาตกรรม)
- Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)
- Mental and Emotional Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)
- Rape (ข่มขืน)
- Suicide (การฆ่าตัวตาย)
- Torture (การทรมาน)

4 โปดำ หมู่บ้านทลิวซี

95

หมู่บ้านหลิวซี 1

ตรงกลางไฟ “4 โพล์” ในมือวีห่านเจียงปรากฏน้ำวนสีดำที่คุ้นเคย ทั้งคู่
ถูกดูดพรตเข้าไปในโลกห้องลับ 4 โพล์ เชียวโหลวผินทนความรู้สึกวิงเวียน
ของการเปลี่ยนมิติ พอเพิ่งสายตาดู

เห็นเพียงที่นี้หอมลุ่มไปด้วยขุนเขา ยอดเขาซ้อนกันเป็นชั้น ๆ ต้นไม้
สองข้างทางเขียวชอุ่ม ราวกับดินแดนในอุดมคติที่งดงามและสงบเงียบ

ห่างออกไปไม่กี่ไกลมีหมู่บ้านกลางหุบเขาแห่งหนึ่ง ตอนนี้เป็นเวลาย่ำสนธยา
แสงอาทิตย์อัสดงสีทองราวกับห่มคลุมทั้งหมู่บ้านด้วยผ้าโปร่งบางนุ่มนวลชั้นหนึ่ง
ลำธารใสสะอาดไหลเลาะรอบหมู่บ้านอย่างสงบ ควันสีฟ้าจาง ๆ จากปล่องเตาไฟ
ลอยขึ้นจากที่ไกล ๆ กลิ่นอาหารหอมฉุยโชยมาตามลม

ไม่รู้ว่าเป็นไหนกำลังทำหมูเส้นผัดพริกหยวก กลิ่นเผ็ดของพริกหยวก
เจือกลิ่นหอมของเนื้อหมูลอยมาแต่ไกล ยั่วความอยากอาหารของเชียวโหลว
และวีห่านเจียง

ตอนผ่านด่าน 4 ขั้วหลามตัดเห็นชัด ๆ ว่าเป็นช่วงเช้า แต่พอเข้ามาใน
โลกห้องลับ 4 โพล์กลับเป็นช่วงโพล้เพล้

อัตราการไหลของเวลาในห้องลับกำหนดโดยผู้คุม แบบเดียวกับตอนเข้า
ห้องลับ 3 โพล์ครั้งก่อน จู่ ๆ ตอนเช้าก็กลายเป็นตอนเย็น พวกเขาคุ้นชินกับ
ความแปรปรวนของเวลาที่ต่างกันในโลกห้องลับแต่ละแห่งแล้ว จึงไม่มีอาการ
เจ็ดแฉ็กเลย

ไม่รู้ว่ครั้งนี้ผู้คุมห้องลับ A โปดำโยนพวกเขาเข้ามาในโลกแบบไหน ดูเหมือนว่าจะเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ในป่าเขารกร้าง

ในขณะที่ทั้งคู่อำลิ่งงุนงง กรอบข้อความบนศีรษะก็ปรากฏข้อความแจ้เงื่อนที่คุ้นเคย

ยินดีต้อนรับเสี่ยวโหลวและอวี๋หานเจียงสู่ห้องลับ 4 โปดำ [หมู่บ้านหลิวซี¹]!

ที่แห่งนี้มีลำธารใสสะอาดที่สุดในโลก ทั้งหมู่บ้านโอบล้อมด้วยลำธารสามสาย ดังนั้นจึงตั้งชื่อว่า [หมู่บ้านหลิวซี]

หมู่บ้านแห่งนี้ตัดขาดจากโลกภายนอก ว่ากันว่าเด็กทารกของที่นี่ตาบอดทั้งสองข้างตั้งแต่เกิดเนื่องจากการถ่ายทอดทางพันธุกรรม โลกของพวกเขามืดมิดมองไม่เห็นแสงใด พวกเขาคิดว่าสิ่งนี้คือความปกติ มนุษย์ทุกคนก็น่าจะอยู่กับความมืดแบบเดียวกัน

ดวงอาทิตย์ขึ้นหรือตก ฤดูทั้งสี่ ในสายตาของพวกเขาไม่ต่างกันสักนิด พวกเขาอยู่ในโลกแห่งความมืดมิด มีเกณฑ์ซึ่บอเวลาเป็นของตัวเอง ทุกวันยามไ่²จะตื่นนอนพร้อมกัน แล้วกลับมาฝึกทรายที่อยู่กลางหมู่บ้าน เมื่อเมืดทรายในนาฬิกาทรายไหลจนหมด เป็นอันรู้กันว่าฟ้ามืดแล้ว ทุกคนต่างเข้านอนตรงเวลา

วิถีชีวิตของชาวบ้านเรียบง่าย เป็นระเบียบและเงียบสงบ

จนกระทั่งวันหนึ่งในหมู่บ้านมีเด็กคนหนึ่งที่ยืนเกิดการกลายพันธุ์จึงสามารถมองเห็น

เขาถึงได้รู้ว่า ที่แท้โลกมีสีสันสวยสดใสแบบนี่เเอง

ทว่าหมู่บ้านหลิวซีทุกันดาร์เกินไป ที่นี่ไม่มีทางหลวง ไม่มีทางรถไฟ มีเพียงเฮลิคอปเตอร์เท่านั้นที่บินข้ามภูเขาซ้อนๆ กันเข้ามาได้ ต่อให้ดวงตาของเขามองเห็น ก็ออกไปยังโลกภายนอกไม่ได้

เขาได้แต่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งนี้ ใช้ชีวิตอยู่กับญาติสนิทมิตรสหาย

¹ หมู่บ้านธารน้ำไหล

² เวลาประมาณตีหนึ่งถึงตีสาม

เช่นคนตาบอด

คนคนนั้นซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางคนหมู่มากโดยที่พวกเขาไม่รู้ว่าเขาคือใคร แต่หากเขาพบเห็นพวกคุณ ก็จะช่วยมือกับชาวบ้านคนอื่นๆ ซบไล้ออกจากหมู่บ้านทันที หมู่บ้านหลิวซีต่อต้านคนต่างถิ่นอย่างที่สุด ไม่อนุญาตให้คนต่างถิ่นหน้าไหนเข้ามาก่อความสงบสุขของหมู่บ้าน

นอกหมู่บ้านเป็นป่ากว้างสุดลูกหูลูกตา มีสัตว์ป่า ภูเขา สัตว์ปีกดุร้าย คนที่ออกจากหมู่บ้านยากจะมีชีวิตรอด

ผู้ห้าต้องใช้ชีวิตอยู่ที่หมู่บ้านหลิวซีเป็นเวลา 7 วัน พยายามอย่าให้ถูกซบไล้ออกจากหมู่บ้าน

ในช่วงเวลาที่อยู่ที่นั่น ห้ามฆ่าชาวบ้าน หากผู้ทำฆ่าชาวบ้านจะถูกตัดลิ้นผ่านด่านลี้มเหลวทันที หากเกิดความหวาดปรัดคิดหาวิธีกันเอง แน่หนอนว่าถ้ากล้าพอ คุณจะขโมยอาหารของชาวบ้านก็ได้ ขอแค่อย่าถูกจับได้เป็นพอ

แต่ละวันผู้ห้าทุกคนจะมีโอกาสถูกสุ่มรับตีบัพ³ “ตาบอด” เป็นเวลา 3 ชั่วโมง พยายามเคลื่อนไหวพร้อมกับเพื่อนร่วมทีม จะได้ไม่หกคะเมนตกน้ำตายเพราะมองไม่เห็นทาง

เล่ากันว่าในหมู่บ้านมีอัญมณีล้ำค่าเจ็ดเม็ดซ่อนอยู่ หลังจากผ่านไปแล้วเจ็ดวัน ทีมที่หาอัญมณีเม็ดใดเม็ดหนึ่งเจอจะถือว่าผ่านด่าน ส่วนทีมที่ทำไม่เจอจะถูกซบไล้ออกจากหมู่บ้าน

คำเตือนอย่างเป็นทางการ : โดยทั่วไปแล้วคนตาบอดจะไวต่อเสียงและกลิ่นมากเป็นพิเศษ ขอให้พวกคุณโชคดี

เซียวโหลวหันไปมองอวี๋หวนเจียง กำลังจะอำปากพูด แต่พอนึกถึงข้อความแจ้งเตือนเมื่อครู่ เขาก็มองสำรวจรอบๆ อย่างระแวดระวังทันที เมื่อไม่เห็นใคร จึงลดเสียงพูดข้างหูอวี๋หวนเจียง “หมู่บ้านนี้มีแต่คนตาบอด แต่มีหนึ่งคนในนั้นที่ยืนกลายพันธุ์ ตาทั้งสองข้างเลยมองเห็นอะไรได้ ถ้าพวกเราไม่ทันระวังโดนเจอ

³ ตีบัพ หมายถึง การติดสถานะที่จะลดพลังชั่วคราวด้วยวิธีต่างๆ เช่น ลดความสามารถ ลดค่าพลัง ลดสกิล

เข้า จะถูกขับไล่ออกจากหมู่บ้านไซ่โหม่ หมายความว่าแบบนี้สินะ”

อิวี่ทานเจียงพยักหน้าสรุป “เวลาเจ็ดวัน ต้องเลี้ยงชาวบ้าน ตามหาอัญมณี เจอเม็ดใดเม็ดหนึ่งก็จะผ่านด่าน”

เซียวโหลวเงยหน้ามองหมู่บ้านในหุบเขาที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไมล์ พูดยาว “ผมว่าไม่น่าจะง่ายตายแค่หลบชาวบ้านแล้วตามหาอัญมณีนะ เป็นไปได้มากกว่า จะมีเหตุการณ์อื่นเกิดขึ้นอีกภายในเจ็ดวันนี้”

ห้องลับ 3 โปดำ [วิกฤตติการเงิน] ก่อนหน้านี้ ให้เงินผู้ทำคนละหนึ่งแสน โกลด์ ผู้ทำแค่ต้องกักตุนเสบียงล่วงหน้าไว้ให้เพียงพอ ไม่ทิวตายก็จะผ่านด่าน ราบรื่น ดูผิวเผินเหมือนง่าย

แต่นึกไม่ถึงว่าที่พักของผู้ทำกลับเป็นโรงเตี๊ยมดำ ถ้าแกโฮมสเตรย์ร่วมมือ กับตัวละครอิสระเกือบสังหารหมู่ผู้ทำสำเร็จ

ความยากของห้องลับ 4 โปดำครั้งนี้ต้องมากกว่า 3 โปดำแน่นอนอยู่แล้ว อย่างแรก คนที่ยืนกลายเป็นรูปที่มองเห็นเป็นได้ทั้งผู้หญิงหรือผู้ชาย คนแก่ หรือเด็ก เหล่าผู้ทำไม่มีทางรู้เลย คนคนนั้นปะปนอยู่ในกลุ่มชาวบ้าน ตั้งแต่เด็ก เขาเติบโตมากับญาติสนิทมิตรสหายที่เป็นคนตาบอด ความสามารถในการ ปลอมตัวต้องหาตัวจับยากแน่

เพราะไม่รู้ว่าจะคนคนนั้นคือใคร ผู้ทำจึงต้องหลบเลี้ยงชาวบ้านทุกคน ยิ่งทำให้ ระดับความยากพุ่งกระฉูด

ทันทีที่โดนพบจะถูกขับไล่ออกจากหมู่บ้าน

นอกหมู่บ้านมีสัตว์ป่าดุร้ายและงูพิษมากมาย ผลลัพธ์ของการถูกขับออกจากหมู่บ้านคือกลายเป็นอาหารในท้องสัตว์ป่า

สิ่งที่ยากยิ่งกว่านั้นคือ ในแต่ละวันผู้ทำจะถูกสุ่มให้ตาบอดนาน 3 ชั่วโมง หากเกิดเหตุไม่คาดคิดขึ้นในช่วงเวลานี้ จะหนีก็คงไม่รอด มีหน้าซ้ำเงื่อนไข ผ่านด่านยังต้องตามหาอัญมณีอีกหนึ่งเม็ด ถ้าเกิดว่ามีผู้ทำที่ช่วงหลายวัน ก่อนหน้าร้างทัพไม่เคลื่อนไหว⁴ แต่สุดท้ายมาแย่งชิงอัญมณีของผู้ทำคนอื่นละ

ช่วงไม่กี่วันสุดท้าย เป็นไปได้ว่าจะเกิดการต่อสู้ระหว่างผู้ทำเพื่อผ่านด่าน

⁴ ทัพไม่เคลื่อนไหว หมายถึง รอจังหวะบุกโจมตี

แล้วก็ยังไม่สามารถตัดผู้ทำบางคนเมื่อหมดหนทางผ่านด่านเลยใจร้าย ตัดสินใจทำให้คนอื่นล้มเหลว จนเกิดการสังหารหมู่ทำให้ผู้ทำออกไปไม่ได้

ห้องลับวิฤตติการเงินทุกคนร่วมมือกันได้ แต่ห้องลับนี้จำกัดเงื่อนไข มากเกินไป คนยิ่งเยอะยิ่งเอิกเกริก ยิ่งถูกพบเจอได้ง่าย ดังนั้นวิธีร่วมมือกัน จึงใช้ไม่ได้ชั่วคราว หากมีเพื่อนร่วมทีมกากๆ เปิดเผยร่องรอย อาจทำให้ผู้ทำ ฎกสังหารหมู่

เซียวโหลวกับอวีหวนเจียงสบตากัน ต่างก็ไม่แน่ใจ

อวีหวนเจียงเอ่ยเสียงต่ำ “เข้าไปดูในหมู่บ้านก่อนก็แล้วกัน”

ทั้งสองคนเดินคู่กันไปด้านหน้าได้ไม่กี่ก้าว ก็มองเห็นเส้นแบ่งเขตแดน ชัดเจน ด้านข้างเส้นแบ่งเขตแดนมีป้ายหินแผ่นหนึ่งวางในแนวตั้ง ด้านบนสลัก อักษรตัวเต็มสี่คำ “หมู่บ้านหลิวซี” ชัดเจนว่านี่คือเส้นแบ่งเขตแดนของหมู่บ้าน

เวลาพลบค่ำ ชาวบ้านกำลังยุ่งอยู่กับงานต่างๆ พวกผู้หญิงกลุ่มละสองสาม คนเก็บผักอยู่ในแปลงเตรียมทำอาหารเย็น พวกผู้ชายไปตักน้ำที่น้ำผุด พวกเด็ก ๆ เล่นอยู่บริเวณพื้นที่ว่าง แล้วยังมีคนแก่พาสุนัขไปเดินเล่นในหมู่บ้าน

เซียวโหลวและอวีหวนเจียงหลบอยู่หลังต้นไม้มองออกไปไกลๆ ดวงตา ของชาวบ้านทุกคนในหมู่บ้านคนตาบอดดูไม่ต่างจากคนปกติ แถมยังสูงกว่า คนทั่วไปเสียอีก รวกับได้รับการชำระล้างด้วยน้ำในลำธาร

ไม่สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ สาเหตุมาจากการถ่ายทอดทางพันธุกรรม ช่างน่าเสียดายดวงตาที่งดงามมากขนาดนี้

อาจเพราะตาบอดตั้งแต่เด็ก ประสาทการฟังและการดมกลิ่นจึงถูกฝึก จนเฉียบคม บวกกับคุ้นเคยเส้นทาง บ้านเรือน และผู้คนในหมู่บ้านเป็นอย่างดี พวกคนหนุ่มสาวเวลาเดินเห็นจึงไม่เออะงะ ถึงขั้นไม่จำเป็นต้องใช้ไม้เท้าช่วยพยุง มีเพียงคนแก่ผมขาวโพลนจำนวนหนึ่งถึงจะใช้ไม้เท้ายันพื้นประคองเดินไปด้วย พร้อมกับค้นหาเส้นทางซ้ำๆ

ผู้สูงอายุหลายคนเลี้ยงสุนัขพันธุ์ขนาดใหญ่ไว้ สุนัขสีดำพวกนั้นสูงเกือบ หนึ่งเมตร...

เซียวโหลวสบเข้ากับดวงตาของสุนัขตัวหนึ่ง รีบหลบเข้าหลังต้นไม้ทันที

เขาถูกสุนัขตัวนั้นจ้องจนอกสั่นขวัญแขวน กลัวว่ามันจะได้ยินเสียงของเขา

จิ่งนังยงๆ แล้วหยิบกิ่งไม้ขึ้นมาเขียนตัวอักษรบนพื้นอย่างรวดเร็ว “หมาตัวนี้ ดูดีมาก ผู้กองอวีร์รู้จักไหม”

อวีร์หันเจียงเขียนอย่างว่องไว “ทิเบตันมาสทิฟฟ์ หนึ่งในพันธุ์ที่มีนิสัยดุร้ายที่สุด หวงอาณาเขตมาก ไม่เป็นมิตรสุดๆ กับคนแปลกหน้าที่เข้าไปในอาณาเขตของมัน ถนัดจู่โจม ร่างกายแข็งแรงคล่องแคล่ว เขี้ยวแหลมคมกัดคอคนขาดได้ในทีเดียว ในเขตเมืองห้ามเลี้ยงหมาพันธุ์นี้ อาจารย์เจียงวคงไม่เคยเห็น”

เจียวโหลวบอกอย่างขำขึงหน้าดีฝ่อ “ผมไม่เคยเห็น แต่เคยได้ยินมาบ้างทำไมในหมู่บ้านถึงมีหมาดุร้ายขนาดนี้ได้”

อวีร์หันเจียงตอบ “ถึงมันจะดุร้าย แต่มีจุดเด่นอย่างหนึ่งคือจงรักภักดีเจ้าของมาก ทิเบตันมาสทิฟฟ์มีสัญชาตญาณปกป้องเจ้าของสูงมาก จะรักษาอาณาเขต อาหาร และของของตัวเอง ถ้าหมู่บ้านหลิวซีคืออาณาเขตของมัน มันพวกเราที่เป็นคนต่างถิ่นก็คือศัตรูของมันด้วย”

เจียวโหลวแอบดูแผ่นหลังนาเกรงขามของทิเบตันมาสทิฟฟ์ที่อยู่ห่างออกไป หากถูกเจ้านี่กระโจนเข้าใส่ ประเมินแล้วว่าตัวเองน่าจะสู้ไม่ได้แน่ เขาถึงกับปวดหัวขึ้นมาทันที “ดูท่าพวกเราไม่ใช่แค่ต้องหลบชาวบ้านนะ ยังต้องหลบเจ้าหมายักษ์นี่อีก”

อวีร์หันเจียงขมวดคิ้วเขียน “รอฟ้ามีดให้ชาวบ้านเข้านอนหมดแล้ว พวกเราค่อยเคลื่อนไหวย”

เจียวโหลวพยักหน้า คงมีแต่วิธีนี้เท่านั้น

ห่างออกไปไม่กี่ไกล ผู้หญิงถือตะกร้าผักกับผู้ชายหาบน้ำจวนจะชนกัน แต่พวกเขาพบกับมีเซนเซอร์ ตอนที่ทั้งคู่เดินเข้ามาในระยะประชิดกลับแลลบบอกด้านข้างได้พอดีพอดี หญิงสาวหยุดฝีเท้า ยิ้มแล้วถามว่า “พี่จินเออร์ไปหาบน้ำมาหรือ”

ชายหนุ่มตอบ “ใช่ น้ำที่บ้านหมดแล้ว นินิวล๊ะ สุขภาพดีขึ้นหรือยัง”

หญิงสาวถอนหายใจจนปัญญา “หลายวันก่อนไปตากฝนมานะสิ มีไข้อ่อนๆ ฉันกลัวว่าหลังกินข้าวเย็นเสร็จจะพาไปให้ยาซุนดูชะหน่อย เด็กคนนี้ร่างกายไม่แข็งแรงตั้งแต่เล็ก”

ชายหนุ่มเตือน “อย่าชะล่าใจ รีบไปขอให้ยาซุนออกเทียบยาให้เถอะ”

หญิงสาวรับคำ “เข้าใจแล้ว ฉันจะกลับบ้านก่อน ผากหักหายพีสะใจด้วย”
ทั้งสองคนแยกย้ายกลับบ้านใครบ้านมัน

บทสนทนาของชายหญิงคู่นี้ทำให้เซียวโหลวรู้สึกอึดจรรยาใจมาก เขาริบเขียนบนพื้น “ตาพวกเขามองไม่เห็น แต่แค่เดินสวนกันกลับแยกออกได้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร เก่งจริง ๆ”

อิวี่หวนเจียงหยิบกึ่งไม้ขึ้นมาเขียนบ้าง “คนที่ตาบอดแต่เด็กจะชินกับโลกมืด ประสาทการได้ยินที่เฉียบคมทำให้พวกเขาแยกแยะเสียงฝีเท้าของทุกคนในหมู่บ้านได้ ประสาทรับกลิ่นที่แม่นยำทำให้ได้กลิ่นบนตัวของแต่ละคน พวกเขาคุ้นเคยกับเส้นทาง สิ่งก่อสร้าง หรือแม้แต่สัตว์ตัวเล็กตัวน้อยทุกตัวในหมู่บ้านเป็นอย่างดี พวกเราที่เป็นคนต่างถิ่น อยากรู้ก่อนไม่ให้โดนจับได้นั้นยากมาก”

เดิมทีเซียวโหลวยังคิดว่า ขอแค่หลบบอสลับที่มองเห็นได้ก็พอ

แต่ตอนนั้นดูเหมือนชาวบ้านทุกคนอาจสัมผัสได้ถึงการมีอยู่ของพวกเขา หน้าซำเจ้าทิเบตันมาสทิฟฟ์ยักษ์ตัวนั้นที่หญิงชราหลังค่อมจูงอยู่ก็เป็นตัวคุกคามทุกคนอีก

เซียวโหลวซึ่งไปยังพื้นที่ว่างตรงกลางไกล ๆ ซึ่งมีนาฬิกาทรายไม้สูงเท่าหุ่นคนตั้งอยู่ แล้วพูดว่า “นาฬิกาทรายยักษ์อันนั้นคงจะเป็นนาฬิกาที่ชาวบ้านใช้กำหนดเวลาใช้ไหม รอเมื่อดทรายด้านบนไหลลงหมด ก็จะถึงเวลาเข้านอนของพวกเขา ถึงตอนนั้นพวกเราค่อยเข้าไปสำรวจในหมู่บ้านกัน”

อิวี่หวนเจียงพยักหน้า “ต้องเช็กก่อนว่าทิเบตันมาสทิฟฟ์เป็นของบ้านไหน ยังต้องเลี้ยงหมาดูตัวนี้”

ทั้งสองคนหลบหลังต้นไม้รอฟ้ามืดด้วยความอดทน

ทันใดนั้น จู่ ๆ ผู้ชายสองคนก็ยื่นศีรษะออกมาจากหลังต้นไม้ด้านทิศตะวันตกกลับ ๆ ล่อ ๆ ทั้งคู่หลบชาวบ้านอย่างอวดฉลาด ค่อย ๆ อ้อมจากด้านหลังชาวบ้านเข้าไปในหมู่บ้าน

ฝีเท้าพวกเขาเบามาก ทำเดินเหมือนโจรไม่มีผิด

ผลปรากฏว่าเพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ทิเบตันมาสทิฟฟ์สีดำตัวนั้นหันหันหน้ากลับมา ส่งเสียงเห่ามาทางพวกเขา “โฮ่ง โฮ่ง!”

สุนัขขนาดยักษ์สูงเกินหนึ่งเมตรจ้องเขม็งและเห่ามาทางพวกเขาไม่หยุด

ผู้ชายสองคนหน้าถอดสีก่อนวิ่งป่าราบ หญิงชราหลังค่อมหันมองมาทางพวกเขา ในน้ำเสียงสูงวัยแฝงความเยียบเย็น “เหมือนฉันจะได้กลิ่นคนแปลกหน้า... เลี้ยวซ้าย ตามมันไป”

เธอปล่อยเชือก ทิเบตันมาสทึฟวิ่งไล่ผู้ทำสองคนนั้นอย่างรวดเร็ว เหล่าผู้สูงอายุในบริเวณเดียวกันได้ยินเสียงเอะอะก็ขมวดคิ้ว “มีคนแปลกหน้าเข้ามาในหมู่บ้านระอะ”

หญิงชราตอบ “ใช่ เลี้ยวซ้ายเจอพวกมัน”

ทิเบตันมาสทึฟสี่ตัวนี่ตอนที่อยู่ข้างกายเจ้าของดูแข็งแรงเหมือนเด็กน้อยรู้ความไม่มีผิด ทั้งยังชอบคลอเคลียมือเจ้าของบ่อยๆ แต่พอไล่กัดคนแปลกหน้า ความรวดเร็วแทบไม่ต่างจากสัตว์ป่าดุร้าย!

เงาดำขนาดยักษ์เคลื่อนไหวดุจสายลม แค่อริบตาเดียวก็ไล่กวาดเด็กหนุ่มสองคนนั้นทัน สุนัขสีดำดุร้ายเข้าใกล้ตัวเองขึ้นทุกที สองคนวิ่งเตลิด ไม่คุ้นชินเส้นทางในหมู่บ้าน ปรากฏว่าวิ่งเข้าไปในตรอกตัน ถูกทิเบตันมาสทึฟกระโจนไล่ล้มลงกับพื้น!

“อะ...อ้ากกกกกก...”

เสียงกรีดร้องเหมือนหมูถูกเชือดตั้งมาจากในตรอก

เซียวโหลวหน้าซีดเผือด ทนไม่ไหวจนต้องหันไปมองทางอื่น แววดตาอวิหวนเจียงลี้กล้าเป็นพิเศษ

ไม่นานทิเบตันมาสทึฟสี่ตัวนั้นก็คาบเศษเลือดกับเนื้อโชกเลือดชิ้นหนึ่งกลับมา หญิงชราหลังค่อมโน้มตัวเข้ามาดม เอ่ยเสียงเย็น “มีคนแปลกหน้าบุกรุกเข้ามาในหมู่บ้านจริงๆ ด้วย...” เธอหันไปทางด้านข้าง “หลินซาน ช่วยไปบอกหัวหน้าหมู่บ้านว่าให้ทุกบ้านระวังตัวเตรียมป้องกัน ไอ้คนพวกนี้รังแกคนตาบอดอย่างพวกเรา ไม่ว่าพวกมันจะทำเรื่องชั่วช้าอะไร!”

ชายวัยรุ่นที่ชื่อหลินซานตอบกลับทันที “ได้ครับ ผู้เฒ่าฉัน ผมจะไปบ้านหัวหน้าหมู่บ้านเดี๋ยวนี้”

หญิงชราจูงสุนัขกลับมาที่ตรอกตัน ทิเบตันมาสทึฟสี่ตัวส่งเสียงเห่าอีกหลายครั้ง ดึงคนหนุ่มสาวรอบๆ ให้ล้อมวงเข้ามา คนพวกนั้นถามด้วยความสงสัย “ผู้เฒ่าฉัน เกิดอะไรขึ้นหรือ”

หญิงชราบอกอย่างเย็นชา “มีคนแอบหลบๆ ซ่อนๆ เข้ามาในหมู่บ้าน
หักขาแล้วโยนพวกมันออกไป”

เธอพูดทิ้งท้าย เดินตัวงอหลังค่อมจูงสุนัขขนาดใหญ่หน้าเกรงขามตัวนั้น
ออกไป

กลุ่มคนหนุ่มสาวเริ่มลงมือ หยิบไม้ขึ้นมาทุบตออยู่พักหนึ่ง เชียวโหลว
กับอวี๋หวนเจียงได้ยินเสียงกระดูกทุบหัก อีกทั้งเสียงกรีดร้องหวาดผวาของ
ผู้ทำสองคนอย่างแจ่มชัด...

ผ่านไปครู่หนึ่ง ผู้ทำสองคนที่ถูกทุบตีจนพิการและถูกสุนัขกัดจนเนื้อตัว
โสกเลือด ก็ถูกจับโยนออกจากหมู่บ้าน

หมู่บ้านกลับสู่ความเงียบสงบ

หลังต้นไม้ออกไปไม่กี่ไกล ผู้หญิงสองคนสีหน้าหวาดผวาชัดเจน
สิ้นยิ้มไปทั้งตัว เชียวโหลวทำท่า “ซูว์” ที่ริมฝีปาก ทั้งสองรีบเอามือปิดปากทันที

อวี๋หวนเจียงเขียนตัวอักษรลงบนพื้น “สองคนนั้นผล็พลามกับประมาท
คนตาบอดเกินไป พวกเขาทำให้คนทั้งหมู่บ้านแตกตื่น ต่อจากนี้พวกเราจะ
เคลื่อนไหวได้ยากกว่าเดิม”

เชียวโหลวบอกอย่างปวดหัว “ไม่ยอมรอให้ฟ้ามีดจนชาวบ้านหลับหมดก่อน
แล้วค่อยเข้าไปในหมู่บ้าน พวกเขาใจร้อนเกินไป”

แกมพวกนั้นยังไม่รู้จักทิเบตันมาสทิฟฟ์ กล่าวเข้าไปในหมู่บ้านตอนที่
หญิงชราจูงสุนัขเดินเล่น รนหาที่ตายซัดๆ

ครั้งนี้ไม่รู้ว่าจัดผู้เข้ามาในหมู่บ้านหลิวซีพร้อมกันทั้งหมดกี่คน นอกจาก
เจ้าที่มสองคนที่บุ่มบ่ามเข้าไปในหมู่บ้านจนถูกจับได้ตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว ผู้ทำคนอื่น
ตอนนี้ยังอยู่กันเงียบๆ ทุกคนต่างซ่อนตัวอย่างเป็นอันรู้กัน

จนกระทั่งทรายเม็ดสุดท้ายในนาฬิกาทรายไหลหล่น ผู้เฒ่าจินจูงสุนัข
กลับบ้าน ชาวบ้านคนอื่นก็กลับบ้านตัวเอง

ท้องฟ้ามืดแล้ว ภายในหมู่บ้านเงียบสงัดเป็นพิเศษ แสงจันทร์เย็นเยียบ
สาดส่องลงมา แผ่คลุมหมู่บ้านบนภูเขาเล็กๆ เป็นแสงนุ่มนวลชั้นหนึ่ง

แม้แสงจันทร์จะสลัว แต่ก็ยิ่งดีว่ามีตสนิท

รอบบริเวณค่อยๆ ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวดังสวบสาบขึ้นทีละนิด เห็นได้ชัด

ว่าเหล่าผู้ทำเริ่มออกเคลื่อนไหวแล้ว

เซียวโหลวมองเห็นหญิงสาวผอมบางคนหนึ่งจากแสงจันทร์... เธอสูงแค่ประมาณ 150 กว่าเซนติเมตร ตัวสูงไม่ถึงอกของเขาด้วยซ้ำ มัดผมหางม้าเคลื่อนไหวคล่องแคล่วว่องไว โผจากต้นไม้ต้นหนึ่งไปยังอีกต้นหนึ่ง หลังจากกระโดดตติ ๆ กันหลายครั้งก็ปีนกำแพงขึ้นไปอยู่บนหลังคาบ้านหลังหนึ่ง

เซียวโหลวรู้สึกแคว่ว่ามีเงามืดสายหนึ่งวูบผ่านในแสงจันทร์ ไม่ทันไรก็หายวับไป

ต่อมาเขาเห็นผู้ชายอีกคนหนึ่งสไลด์ไปบนพื้นอย่างว่องไวประหนึ่งสัตว์เลื้อยคลาน ท่าคลานของเขาคล้ายกับจิ้งจก ทั้งยังเลือกคลานเฉพาะบริเวณเงาไม้ใต้แสงจันทร์ พรึบตาเดียวก็หาไม่เจอแล้ว

อวี๋ห่านเจียงโถมเข้าไปกระซิบข้างหูเซียวโหลวว่า “ผู้ทำที่มาถึงด่าน 4 โปเตาได้ส่วนใหญ่ฝีมือไม่ธรรมดา”

เซียวโหลวพยักหน้าเห็นด้วย ใ้้อ้าสองคนเมื่อตอนเริ่มต้นนั้น หลายด่านก่อนหน้านี้เดาว่าคงมีผ่านเข้ามา ห้องลับก็เตือนแล้วว่าชาวบ้านตาบอด แต่ประสาทการได้ยินและรับกลิ่นจะเฉียบคมเป็นพิเศษ ก็ยังจะกล้าบุ๋มบ่ามเข้าไปในหมู่บ้านอีก

ผู้ทำส่วนใหญ่ที่มีสติปัญญาต่างจับข้อมูลสำคัญได้จากข้อความแจ้งเตือน หลังจากที่มีเหตุร้ายในนาฬิกาทรายไหลจนหมด ชาวบ้านจะเข้านอน รอจนพวกเขาอนหลับแล้วค่อยเคลื่อนไหวถึงจะเป็นแผนที่ปลอดภัยที่สุด

เซียวโหลวกำลังจะอ้าปากพูด จู่ ๆ อวี๋ห่านเจียงก็เข้าไปข้างหน้าเอื้อง ๆ เอ่ยเสียงเบา “ดูตรงนั้น”

เห็นเพียงตรงด้านหน้าฝั่งซ้ายมีเด็กหนุ่มสวมเสื้อู้ดกับชายวัยผู้ใหญ่ส่วนสูงเกิน 185 ซม. กำลังเทเลพอร์ตจากต้นไม้ต้นหนึ่งไปยังอีกต้นหนึ่งอย่างรวดเร็ว หากไม่ใช่เพราะเซียวโหลวตาดี คงนึกว่าตัวเองเห็นภาพหลอน

ในแสงจันทร์ คนสองคนเทเลพอร์ตครั้งละ 50 เมตรอย่างฉับไว ไม่นานก็หายไปจากสายตาของเซียวโหลว

อวี๋ห่านเจียงพูดเสียงเบา “เส้าซิงเก้อกับเย่ฉี”

96

หมู่บ้านหลิวซี 2

อวี๋หวนเจียงคืบไผ่เทเลพอร์ตไต้เยฮี้ไป เมื่อตอนออกจากห้องลับ 3 โปตา ในเวลานี้ มองเห็นเยฉีกับเส้าชิงเกอเทเลพอร์ตเข้าไปในหมู่บ้าน เซียวโหลวพลันรู้สึกสนิทสนมคุ้นเคยเป็นอย่างยิ่ง รีบถามว่า “พวกเราตามไปไหม”

“อ้อ อาจารย์เซียวไชร่องเท้าเสริมความเร็วของคุณเลย”

ก่อนหน้านี้อวี๋หวนเจียงให้ไฟโอเท็มระดับ S “ลมกระโชก” กับเขา หลังจากเปิดใช้สปีลจะเพิ่มความเร็วเคลื่อนที่ได้ห้าเท่า ถึงแม้เยฉีกับเส้าชิงเกอจะเทเลพอร์ตได้ แต่ “ไฟเทเลพอร์ต” มีจุดอ่อนข้อหนึ่งตรงที่ เทเลพอร์ตได้แค่แนวราบเท่านั้น เมื่อเจอสิ่งกีดขวางจะทะลุผ่านไม่ได้

ถนนหนทางในหมู่บ้านคดเคี้ยว ไล่ตามพวกเขาจึงไม่ใช่เรื่องยากเย็น

เซียวโหลวเปิดใช้สปีลรองเท้าเสริมความเร็ว ผีเท้าวงไว่ดูสลายลมขึ้นมาทันตา เขาสาวเท้าวิ่งไล่ไปทางที่เยฉีกับเส้าชิงเกอหายลับไป

อวี๋หวนเจียงตามหลังมาตืด ๆ รักษาระยะห่างช่วงหนึ่งจากเขา

ในสภาวะที่ไม่ได้เสริมความเร็ว นึกไม่ถึงว่าผู้กองอวี๋จะยังตามตัวเองทัน เซียวโหลวรู้สึกอายครามครัน เทียบกับผู้กองอวี๋แล้วดูเหมือนกำลังกายและความเร็วของเขาช่างต่างกันราวฟ้ากับเหว เสริมความเร็วห้าเท่าผู้กองอวี๋ยังตามทันอีก จากนั้นต้องฝึกความแข็งแกร่งของร่างกายเพิ่มสักหน่อยแล้ว

เส้นทางในหมู่บ้านไม่ซับซ้อน ทั้งคู่ไล่ตามอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็มองเห็นเยฉีกับเส้าชิงเกอ

ชัดว่าสองคนนั้นเดินเข้ามาในซอยตัน กำลังจะย้อนกลับก็บังเอิญประจันหน้ากับเชียวโหลวพอดี

ในแสงจันทร์มองเห็นใบหน้าได้ไม่ชัดเจน เห็นเพียงเค้าโครงเลือมราง เย่ฉีพบว่าตัวเองถูกผู้ชายรูปร่างสูงสองคนขวางไว้จึงคิดจะหนีตามสัญชาตญาณ อวี่ห่านเจียงคว้าธูปตของเขาหมับ ลดเสียงลงถาม “วิ่งทำไม พวกเราเอง”

น้ำเสียงทุ้มต่ำเย็นยะเยือกนี้ เหมือนเคยได้ยินที่ไหนนะ

เย่ฉีชะงัก ยังไม่ทันนึกออกว่าอีกฝ่ายเป็นใคร ช่างทุ๊กก็มีเสียงอ่อนโยนแผงแววขบขันดั่งขึ้น “เสี่ยวเย่ ไม่ทันไรก็ลืมพวกเราแล้วหรือ”

เป็นเสียงของศาสตราจารย์เชียว!

เย่ฉีเวตาเป็นประกายทันที พุดอย่างตื่นเต้นดีใจ “พวกคุณนี่เอง!”

อวี่ห่านเจียงทำสัญญาณมือว่า “เบาเสียงหน่อย” แล้วชี้ไปทางต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ห่างออกไป เย่ฉีเข้าใจพลางตามไปอย่างว่องไว

ทั้งสี่คนเดินมาถึงใต้ต้นไม้ที่อยู่ห่างออกมา เล้าซิงเก๋อยิ้มตาหยีพลางพุด “ยังนึกว่าครั้งนี้จะไม่ได้เจอพวกคุณซะแล้ว พวกเราเสียเวลาที่ห้องลับ 3 โฟแดงกับ 4 ข้าวหลามตัดไปเยอะมาก”

อวี่ห่านเจียงสงสัย “3 โฟแดง? ไม่ใช่วก่อนหน้านี้พวกเราเล่าเนื้อเรื่องให้คุณฟังแล้วหรือ”

เล้าซิงเก๋อ “...”

ผู้กองอวี่ตรงไปตรงมาขนาดนั้นเหมือนเคย

เย่ฉีหันกลับไปถลึงตาใส่เล้าซิงเก๋อ “คุณรู้เนื้อเรื่องอยู่ก่อนแล้วหรือ! มิน่าล่ะตอนอยู่ที่โรงเรียนมัธยมปลายเฟิงหลินคุณมัวแต่ตามหาอิงเสี่ยวหยา! ผมยังนึกสงสัยว่าใครคืออิงเสี่ยวหยา ที่แท้ผู้กองอวี่กับอาจารย์เชียวก็สปอยล์เนื้อเรื่องให้คุณแล้ว!”

เล้าซิงเก๋อที่ถูกแฉไม่รู้สึกเขินสักริด เขาหรีตาดอกท้อ พุดยิ้ม ๆ “น่าเสียดายในโลกที่พวกผมไปไม่มีคนชื่ออิงเสี่ยวหยา ผู้ตายเป็นเด็กสาวชื่อโจวอวี่ ฆาตกรก็ไม่ได้ชื่อจางฉิง”

เย่ฉีแขวะ “ถึงโรงเรียนมัธยมปลายเฟิงหลินที่พวกเราไปจะไม่มียิ่งเสี่ยวหยา แต่เนื้อเรื่องก็ไม่ได้ต่างจากที่ประธานเส้าคาดเดามาก ยังเป็นเรื่องเกี่ยวกับการ

แก้แค้น ประธานเส้าหาหนังสือ «The Count of Monte Cristo» เจอ แล้ว
สืบจากเบาะแสจนเจอตัวฆาตกร”

ตอนนั้นเยฉียังชื่นชมและรู้สึกว่ประธานเส้าเก่งมากจริงๆ ที่ระบุตัวฆาตกร
ได้จากหนังสือเล่มเดียว ไม่นึกเลยว่า เส้าชิงเก่อจะถามเนื้อเรื่องจากศาสตราจารย์
เซียวมาก่อนแล้ว...

เซียวโหลวได้ยินตรงนี้ก็ทำทางครุ่นคิด “แปลว่าชื่อตัวละครหลักกับฆาตกร
ของห้องลับไฟแดงถูกเปลี่ยนทั้งหมดใช่ไหม”

เส้าชิงเก่อพยักหน้า “ก็เหมือนกับห้องลับข้าวหลามตัดที่กลไกเหมือนกัน
แต่เปลี่ยนโจทย์ ผมว่าห้องลับไฟแดงเองก็มีคลังโจทย์เหมือนกัน พอผู้ทำแต่ละคน
เข้าไปก็จะสุ่มเนื้อเรื่อง หลักๆ แล้วคล้ายกัน ต่างกันที่รายละเอียดเล็กน้อย เพราะ
มันจะผ่านด่านสมบูรณ์แบบโดยที่คนอื่นสปอยล์เนื้อเรื่องอย่างเดียวยังไม่ได้ ต้องใช้
สมองวิเคราะห์หาเบาะแสเองด้วย”

อวี๋หนานเจียงถาม “พวกคุณก็เจอปัญหาที่ห้องลับ 4 ข้าวหลามตัดเหมือนกัน
หรือ”

เยฉีหน้าตาแก้อะไร “ตรงซึ่งนำหน้าตัวพวกเราคิดกันนานมาก สุดท้าย
ถึงตัดสินใจขึ้นไปนอน ใช้เวลาเกิน 25 นาที”

“ผ่านด่านได้ดีแล้ว” เซียวโหลวยิ้มพลาตบว่าเด็กหนุ่ม “อัตราการไหล
ของเวลาในห้องลับเหมือนผู้คุมห้องลับจะควบคุมไว้ ครั้งก่อนหลังแยกกันที่ห้อง
วิกฤติการเงิน พวกคุณไป 3 ไฟแดง 4 ดอกจิก แล้วก็ 4 ข้าวหลามตัด พวกเรา
ไป 3 ดอกจิก 4 ไฟแดง แล้วก็ 4 ข้าวหลามตัด ผ่านสามห้องลับเท่ากัน ครั้งนี้
เลยโดนจับมาเจอกันอีก”

แวตตาเยฉีตือตือใจชัดเจน มองเซียวโหลวแล้วพูด “จริงครับ! มีพวกคุณ
อยู่ จู่ๆ ผมก็รู้สึกมั่นใจขึ้นเยอะเลย”

เส้าชิงเก่อทัก “แต่ยังประมาทไม่ได้ เมื่อกี้ผมเห็นผู้ทำหลายคนเข้าไป
ในหมู่บ้านแล้ว จำนวนคนที่จัดเข้ามาครั้งนี้จะไม่ค่อยน้อยกว่าตอนวิกฤติการเงิน
ที่สำคัญสุดคือข้อความแจ้งเตือนประโยคนั้นตอนที่มาถึงหมู่บ้านหลิวซี”

เซียวโหลวถาม “คุณหมายถึงแจ้งเตือนที่ว่าอัญมณีเจ็ดเม็ดในหมู่บ้าน
หาเม็ดใดเม็ดหนึ่งเจอถึงจะผ่านด่านนะหรือ”

เส้าซิงเก้อพยักหน้า “การผ่านด่านนับแบบทีม ตอนนี่ผมกับเย่ฉีเซ็นสัญญาหนึ่งฉบับ นับว่าเป็นหนึ่งทีม พวกคุณสองคนเป็นอีกทีม เพราะฉะนั้น พวกเราสี่คนต้องการผ่านด่านให้ได้ อย่างน้อยต้องหาอัญมณีให้เจอสองเม็ด”

เย่ฉีนึกขึ้นได้เช่นกัน พูดยังเป็นกังวล “เมื่อกี้ผมยังเห็นคนที่เคลื่อนไหวคนเดียว ไม่มีเพื่อนร่วมทีมใกล้ตัว งั้นถ้าเขาอยากผ่านด่านก็ต้องหาอัญมณีหนึ่งเม็ดเอง...อัญมณีมีทั้งหมดเจ็ดเม็ด แต่คนที่มาเป็นคู่ คนที่มาคนเดียวรวมกันแล้วเกินเจ็ดกลุ่มแน่ๆ ตอนสุดท้ายไอทีมผ่านด่านจะไม่พบกับความต้องการหรือเปล่า”

หัวคิววี่ห่านเจียงมุ่นเข้าหากันเล็กน้อย ลดเสียงพูด “ชัดเจนว่าเป็นปัญหายากที่ห้องลับ 4 โปดำจงใจสร้างขึ้นมา ช่วงท้ายเพื่อผ่านด่าน ระหว่างผู้ทำจะเกิดความสัมพันธ์แบบคู่แข่ง คนที่ไม่มีอัญมณีต้องหาวิธีแย่งหรือไม่ก็ขโมยของคนอื่น ไม่เหมือนกับวิกฤตการเงิน ทุกคนร่วมมือกันผ่านด่านได้ ห้องลับนี้ต้องมีคนถูกคัดออกแน่ พวกเราห้ามไว้ใจผู้ทำคนอื่นสุมสี่สุมห้า”

บางที่ภายนอกอีกฝ่ายอาจพูดว่าอยากร่วมมือด้วย แต่ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อกลับขโมยอัญมณีไป สิ่งทีออกสำหรับแรงไปก่อนหน้านั้นเท่ากับสูญเปล่า

ใจคนยากแท้หยั่งถึง ต้องป้องกันไว้ก่อน

เซียวโหลวพูด “ห้องลับนี้สนแค่ตัวเองก็พอ พวกเราสี่คนหาอัญมณีสองเม็ดให้เจอแล้วผ่านด่านไปให้ได้ พวกเราไม่มีแรงจะไปช่วยผู้ทำคนอื่นหรอก ถ้าใครไม่มาหาเรื่อง เราก็คจะไม่ทำอะไรเขา”

อวี่ห่านเจียงพยักหน้า “พวกเราเข้าไปในหมู่บ้านกันก่อน ส้ารวจลักษณะพื้นที่ทั้งหมดให้ละเอียด”

เซียวโหลวถาม “ไปด้วยกันหรือ”

อวี่ห่านเจียงตอบ “แยกกันเคลื่อนไหวดีกว่า ประธานเส้ากับเย่ฉีมีไฟเทลเพอร์ต ทีมพวกคุณไปสำรวจทางทิศเหนือกับทิศตะวันตกของหมู่บ้าน ผมกับอาจารย์เซียวจะไปสำรวจทางทิศตะวันออกกับทิศใต้”

เย่ฉีกับเส้าซิงเก้อไม่คัดค้าน เซียวโหลวพูดเตือน “จริงสิ มีผู้หญิงแก่แซ่ฉินเลี้ยงทิเบตันมาสทิฟฟ์ตัวใหญ่บึ้กไว้ หมาตัวนั้นดุร้ายมาก ถ้าเจอมันให้เดินหลบตีๆ”

เยฉินหน้าซีตเผือด “ทีเบตันมาสทิฟฟ์? ไอ้หมาสี่ตัวที่กัดผู้ทำสองคน
ตอนแรกจนปางตายตัวนั้นนะเธอครับ”

“ใช่ มันรับกลิ่นไวมาก แยกกลิ่นคนแปลกหน้าออก” เซียวโหลวแนะนำ
“ถ้าเจอเมื่อไหร่ใช้ตาซึ่งที่เป็นของรางวัลจากห้องลับ 4 ชั่วโมงลามตัดได้ ชั่งมันไว้
5 นาทีก่อน แล้วค่อยใช้ไฟเทเลพอร์ตริบหนี”

“เข้าใจแล้วครับ” เยฉินพยักหน้าหงิกๆ “พวกผมมีไฟเทเลพอร์ต มัน
ตามไม่ทันแน่”

อวี่ทานเจียงกำซับ “ทั้งสองคนระวังตัวด้วย อีกหนึ่งชั่วโมงให้หลัง
มารวมตัวกันที่นี่”

ทั้งสี่คนแยกย้ายกันเข้าหมู่บ้าน เล้าซิงเกือบกับเยฉินไปทางทิศตะวันตก
เซียวโหลวกับอวี่ทานเจียงไปทางทิศตะวันออก

ในแสงจันทร์หมู่บ้านสงบเงียบ แต่มีเงาดำเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา
เสียงฝีเท้าทางเบาดังเข้าหู

เซียวโหลวคำนวณคร่าวๆ แค่อะลอลเส้นทางที่เขากับผู้กองอวี่ผ่านมา
ก็เจอผู้ทำเกือบสิบคนแล้ว รวมทั้งที่ประธานเล้าและเยฉินเจอทางฝั่งทิศตะวันตก
ผู้ทำที่ถูกจัดเข้ามาในห้องลับนี้เกิน 20 คนอย่างแน่นอน

ผู้ทำที่มาถึงห้องลับ 4 โปตาได้ส่วนใหญ่ไม่ใช่คนอ่อนแอ ในเมื่อต้องมีไฟ
ที่เป็นของรางวัลจากการผ่านด่านไม่น้อยแน่ บินบนฟ้า คลานบนพื้น ใช้เชือก
เกี่ยวสิ่งก่อสร้างโหนทะยานไปด้านหลัง เหล่าผู้ทำต่างเป็นแปดเขียนข้ามทะเล¹
เซียวโหลวอดนึกถึงภาพยนตร์จอมยุทธ์ไม่ได้ ที่มีคัมภีร์ลับอยู่ในคฤหาสน์บน
หุบเขา กลางดึกเงียบสงัดยออดฝีมือจากทั่วยุทธภพจะมารวมตัวกันขโมยของล้ำค่า

เนื่องจากตอนช่วงต้นของห้องลับมีไอ้โง่สองคนนุ่มบ่ามเคลื่อนไหวจนถูก
คัดออกไปตั้งแต่เปิดฉาก ทุกคนจึงระมัดระวังตัว พยายามเดินให้เบาที่สุด ไม่
ส่งเสียงรบกวนชาวบ้านที่นอนหลับใหลและผู้ทำคนอื่นๆ

เซียวโหลวกับอวี่ทานเจียงเจอทีมชายหนึ่งหญิงหนึ่ง อีกฝ่ายมองพวกเขา
แวบหนึ่ง ก่อนหมุนตัวเดินจากไป ต่างฝ่ายต่างไม่ได้ตั้งใจจะทำความรู้จักกัน

¹ แปดเขียนข้ามทะเล หมายถึง ต่างคนต่างแสดงความสามารถที่ยอดเยี่ยมออกมา

ยุ่งอยู่กับการสำรวจลักษณะพื้นที่ของหมู่บ้าน

หลังจากเชียวโหลวกับอวีหานเจียงเข้ามาในหมู่บ้านแล้ว พวกเขาสำรวจเส้นทาง ต้นไม้ และสิ่งก่อสร้างภายในหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว...

ในเวลานั้นเอง จู่ๆ เชียวโหลวกก็เห็นโคมไฟขนาดยักษ์ดวงหนึ่งลอยขึ้นบนท้องฟ้าไกลๆ คล้ายกับ “โคมลอย” สมัยโบราณ โคมไฟทรงกลมลอยล่องอยู่ในอากาศ ส่องแสงอบอุ่นอ่อนโยน ทั้งยังมีแถบริ้วผุกไว้ บนแถบนั้นมีตัวอักษรขนาดใหญ่หลายตัวเขียนด้วยพู่กันว่า “ขอเชิญผู้ทำมารวมตัว”

ทั้งสองคนสบตากัน เชียวโหลวกพูดขึ้น “คนคนนี่คิดจะทำอะไร”

อวีหานเจียงกระซิบ “อย่าเพิ่งสนใจ พวกเราสำรวจลักษณะพื้นที่ของหมู่บ้านให้เคลียร์ก่อน อย่างอื่นค่อยว่ากัน”

ชาวบ้านในหมู่บ้านหลิวซีทุกคนเป็นคนตาบอด ยกเว้นคนที่มียีนกลายพันธุ์ พวกเขาไม่เห็นโคมลอยบนท้องฟ้า วันนี้เพิ่งเป็นวันแรกของห้องลับ บอสลับที่ซ่อนตรงตามองเห็นได้ไม่น่าจะถูกโคมลอยล่อออกมาเผยตัวตน ดังนั้นคนที่ปล่อยโคมส่งสัญญาณกลางดึกเพื่อดึงเหล่าผู้ทำให้ไปรวมตัวกัน น่าจะต้องการปรึกษากับทุกคนเพื่อหาแผนรับมือ

แต่อวีหานเจียงไม่คิดจะไป ในบรรดาผู้ทำมีทั้งคนดีคนเลวปะปนกันอยู่ ทุกคนเคลื่อนไหวด้วยกันไม่ใช่เรื่องดีเสมอไป

ทั้งสองคนไม่สนใจโคมลอยบนท้องฟ้าชั่วคราว เดินหน้าสำรวจต่อ

ทันใดนั้นเชียวโหลวกได้ยินเสียงสุนัขคุ้นหูเห่าดัง “โหยงๆ” ทำลายความเงียบสงบกลางคำคืน เสียงนั้นดังมาจากในตรอกที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล มีผู้ทำทำทีเบตันมาสทึฟพีตี้น!

เชียวโหลวกเห็นหญิงสาวสองคนวิ่งหนีสุดชีวิตออกมาจากในตรอก เขาสกัดสองคนนั้นไว้ทันที “เกิดอะไรขึ้น”

หญิงสาวคนหนึ่งบอกด้วยใบหน้าซีดเผือด “ประสาทรบกลืนกับได้ยินเสียงของหมาตัวนั้นจะไวเกินไปแล้ว พวกเรายังไม่ทันได้เข้าบ้านด้วยซ้ำ แคंबังเอิญเดินผ่านหน้าประตูบ้านปั๊บ มันก็เริ่มเห่าปั๊บ!”

ผู้หญิงอีกคนที่ค่อนข้างใจเย็นกว่าหนอยพูดขึ้น “กลัวแต่ถ้าถ้ามันยังเห่าต่อไปแบบนี้จะปลุกคนทั้งหมู่บ้านตื่นนะสิ”

เขี้ยวโหลวเองก็กังวลจุดนี้เช่นกัน ถ้าทิเบตันมาสทิฟฟ์เฝ้าจนปลุกชาวบ้านตื่น แบบนั้นช่วยแน่ ๆ ผู้ทำหลายคนกำลังสำรวจอยู่ในหมู่บ้าน เสี่ยงเคลื่อนไหวไม่ใช่เบา ๆ ประสาทการได้ยินของชาวบ้านก็เจ็บคมมาก เป็นไปได้ว่าผู้ทำจะถูกชาวบ้านเจอ แล้วจะถูกขับไล่ให้ต้องไปค้างคืนกับสัตว์ร้ายนอกหมู่บ้าน

เขี้ยวโหลวหันไปมองอวีหานเจียง พุดเสียงเบา “ผู้กองอวี ผมอยากลองดูว่าจะควบคุมทิเบตันมาสทิฟฟ์ตัวนั้นได้ไหม”

อวีหานเจียงรู้ว่าเขาจะทำอะไรจึงพยักหน้า “ได้ ผมคุ้มกันให้”

สองสาวแปลกใจเมื่อรู้ว่า พวกเขาไม่เพียงไม่หนี แต่ยังหมุ่นตัวเดินไปทางบ้านที่มีทิเบตันมาสทิฟฟ์

เขี้ยวโหลวดูตำแหน่งของทิเบตันมาสทิฟฟ์ผ่านช่องประตู ได้แสงจันทร์เงาขนาดยักษ์ของสุนัขตัวนั้นที่สูงเกือบหนึ่งเมตรทอดลงบนพื้น มันถูกล่ามไว้กับเสาหินในบ้าน ตอนนั้นกำลังใช้กรงเล็บตะกั่วฟันอย่างฉุนเฉียว และทำใส่ประตูอย่างดุร้าย เห็นได้ชัดว่าโมโหจัดที่คนแปลกหน้าบุกรุกเข้ามาในอาณาเขตของมัน

เขี้ยวโหลวอัญเชิญจินกวานออกมาทันที

สกลพิเศษ 1 รักละมุนดุจสายธาร วันพบพานสันดั่งฝัน

จินกวานจ้องมองทิเบตันมาสทิฟฟ์อย่างอ่อนโยน สุนัขดุร้ายที่ถูกจ้องมองเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ตกอยู่ในห้วงฝันอันงดงาม ในฝันมีสุนัขตัวเมียสะสวยตัวหนึ่ง ขนทั้งตัวขาวปลอดดุจหิมะ มันวิ่งไล่ตามอีกฝ่ายน้ำลายไหลย่อยสุนัขสะสวยตัวนั้นยังเลียหัวมันเบา ๆ

ทิเบตันมาสทิฟฟ์ “...”

เจ้าสุนัขเคลิบเคลิ้มอยู่ใน “ห้วงฝันถวิลหา” เรื่องคารามต่อไม่ต้องพูดถึงมันถึงขั้นหมอบกราบคาบแก้วอยู่กับพื้น

อวีหานเจียง “...”

เขี้ยวโหลวนึกไม่ถึงเช่นกันว่าสกลควบคุมเดี่ยวของจินกวานจะแข็งแกร่งขนาดนี้ มองดูสุนัขพันธุ์ดุร้ายที่จู่ ๆ ก็เชื่องขึ้น เขาถึงกับพุดไม่ออกบอกไม่ถูกหันไปบอกอวีหานเจียง “เรียบร้อย แต่สกลนี้ควบคุมได้นานสุด 3 นาที พวกเราต้องรีบสำรวจตรอกนี้ให้ทั่วโดยเร็วที่สุด”

3 นาทีเพียงพอแล้วสำหรับอวีหานเจียงที่เชี่ยวชาญเรื่องสืบสวน

เขาส่งรถคนเส้นหนึ่งจนท่วอย่างรวดเร็ว ในตรอกนี้มีทั้งหมดสามครอบครัวตรงสุดทางมีทางแยกสองทาง เขาหมุนตัวเดินกลับมาตรงปากตรอกพร้อมกับเซียวโหลว สองสาวเมื่อครูนี้อยู่รออยู่ที่เดิม เมื่อเห็นว่าพวกเขาปลอดภัยถึงได้ถอนหายใจโล่งอก ถามว่า “หมาตัวนั้นล่ะ”

เซียวโหลวตอบ “หลับไปแล้ว แต่อาจตื่นขึ้นมาอีก พวกคุณรีบออกจากแถวนี้เถอะ อย่าทำให้มันตื่น”

สองสาวพยักหน้า หมุนตัวเดินจากไปด้วยใบหน้าตื่นตระหนก

ในคำคืนแรก นอกจากทิวทัศน์มาสทิฟฟ์ที่ค่อนข้างต้ง่ายแล้ว ชาวบ้านคนอื่น ๆ ล้วนหลับสนิท

เซียวโหลวกับอวีห่านเจียงสำรวจลักษณะพื้นที่ของหมู่บ้านจนทะลุปรุโปร่งด้วยความรวดเร็ว พวกเขากลับไปใต้ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ตรงกลาง เพื่อรวมตัวกับเส้าชิงเกอและเย่ฉี

อวีห่านเจียงหยิบกิ่งไม้ขึ้นมา วาดแผนผังหมู่บ้านผังทิศตะวันออกและทิศใต้ลงบนพื้น เส้าชิงเกอกับเย่ฉีวาดผังตะวันตกและทิศเหนือเสริมลงไป ทั้งสี่คนก้มหน้าดูอย่างละเอียด

แผนผังของหมู่บ้านนี้เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส ทิศตะวันออก ทิศใต้ ทิศตะวันตก และทิศเหนือ มีทางเข้าทิศละจุด ถนนสองเส้นหลักในแนวขวางและแนวตั้งประกออบกันเป็นทางสัญจรในหมู่บ้านรูปอักษร “井” บนถนนหลักนี้มีตรอกย่อยจำนวนหนึ่งอีกด้วย โดยภาพรวมในตรอกหนึ่งตรอกจะมีแค่หนึ่งครัวเรือนเท่านั้นและเป็นทางตัน

ทั้งหมู่บ้านมี 120 กว่าครัวเรือน ที่พักของทุกครัวเรือนล้วนเป็นบ้านอิฐมุงกระเบื้องแบบต้งเดิม หน้าตาเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน ตรงประตูไม่มีบ้านเลขที่ คนแปลกหน้าที่เข้ามาในหมู่บ้านจึงหลงทิศทางได้ง่าย

ทุกบ้านต่างมีแปลงผัก ปลูกพืชผักสวนครัวทั่วไป หลายครอบครัวเลี้ยงสุนัข แต่เวลานี้ส่วนใหญ่หลับหมดแล้ว ส่วนตัวที่ดูร้ายที่สุดยังคงเป็นทิวทัศน์มาสทิฟฟ์ของหญิงชราที่บ้านอยู่ฝั่งทิศตะวันออกของหมู่บ้าน

อวีห่านเจียงทำสัญลักษณ์เน้นตำแหน่งของทิวทัศน์มาสทิฟฟ์บนแผนที่

เย่ฉีเล่าว่า “พวกเราเจอภูเขาไม่สูงมากลูกหนึ่งทางทิศตะวันตกของหมู่บ้าน

น้ำผุดไหลลงจากภูเขามารวมกันเป็นลำธารเล็ก ๆ ล้อมรอบทั้งหมู่บ้านไว้ น้ำที่ชาวบ้านดื่มดื่มน้ำจะไปเอามาจากน้ำผุดบนภูเขา น้ำในลำธารใช้ซักเสื้อผ้าล้างผักครับ”

เส้าชิงเก๋อเสริม “ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือมีแอ่งน้ำใหญ่ด้วย ไม่รู้ว่าตกปลาได้ไหม”

อวี๋ห่านเจียงพูด “ฝั่งทิศตะวันออกกับทิศใต้ที่พวกเราไปเป็นที่นาผืนใหญ่ ชาวบ้านปลูกพืชไร่ไว้ที่นั่น”

ทิศตะวันออกกับทิศใต้มีผืนนาอยู่ทั่วทุกหัวระแหง ทิศตะวันตกมีน้ำผุดทิศเหนือมีแอ่งน้ำขนาดใหญ่ ออกไปด้านนอกอีกหน่อยก็จะเป็นภูเขาหลายลูกซ้อนกันเป็นชั้น หมู่บ้านนี้ราวกับหยกธรรมชาติชิ้นหนึ่งที่ยังเอิญหล่นลงมาท่ามกลางหุบเขา

อวี๋ห่านเจียงก้มดูแผนผังของทั้งหมู่บ้าน นั่งเงยบอญูครู่หนึ่งแล้วพูดขึ้น “อัญมณีอาจซ่อนอยู่ในบ้านของชาวบ้าน จับตาดูบ้านผู้เฒ่าฉินที่เลี้ยงทิเบตันมาสทิฟฟี่ให้ดี ส่วนบนภูเขา แอ่งน้ำ แล้วก็ที่นา หลยวันจากนี้พวกเราต้องไล่สำรวจให้ละเอียดทีละจุด”

“หาที่ปักกันก่อนดีไหม” เซียวโหลวถาม “เสียวเย่ขึ้นไปดูภูเขาฝั่งทิศตะวันตกมาแล้วหรือยัง”

“มืดเกิน พวกผมเลยไม่กล้าขึ้นไปดูครับ เห็นแค่ว่ามีน้ำผุดไหลลงจากภูเขามารวมเป็นลำธาร” เย่ฉีเวินจ้งหะ เววตาเป็นกังวลมาก “บนภูเขาสูงนี้จะมีสัตว์ร้ายหรืองูพิษอะไรเทือกนี้ไหมนะ”

เซียวโหลวยิ้มน้อยๆ “ไม่มีแน่นอน”

เย่ฉีถามด้วยความสงสัย “แจ้เงื่อนของห้องลับบอกว่าในภูเขามีสัตว์ร้ายไม่ใช่หรือครับ”

เซียวโหลวอธิบาย “นั่นเป็นภูเขานอกหมู่บ้าน ภูเขาสูงนี้อยู่ในเขตหมู่บ้านหลิวซี อีกอย่างนายลองคิดดูสิ เมื่อตอนเย็นมีชาวบ้านหลายคนหอบน้ำมาจากภูเขาทางตะวันตก ในเมื่อคนตาบอดยังกล้าขึ้นไปตักน้ำ ก็พิสูจนได้ว่าภูเขาสูงนี้น่าจะปลอดภัย”

อวี๋ห่านเจียงพยักหน้าเห็นด้วย “ใช่ ถ้าภูเขาสูงนี้ไม่มีสัตว์ร้าย ชาวบ้านไม่มีทางขึ้นไปตักน้ำทุกวันได้หรอก”

เย่ถึงบางอ้อทันที “จริงด้วย! ทำไมผมนึกไม่ถึงนะ...”

เส้าซิงเก้อหัวเราะแล้วพูด “งั้นไปกันเถอะ คืนนี้พวกเราไปหาที่ค้างแรมบนภูเขาได้”

ทั้งสี่คนเดินทางด้วยกันจนมาถึงภูเขาทางทิศตะวันตก

ภูเขาสูงนี้เตี้ยมาก มีต้นไม้ปลูกไว้ไม่น้อย มีทางราบเตียนสายหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าเป็นทางที่ชาวบ้านเหยียบจนราบเรียบจากการเดินไปกลับเป็นระยะเวลา นาน ทั้งสี่คนเดินขึ้นเขาไปตามทาง ไม่นานก็เห็นน้ำผุดใสสะอาดแห่งหนึ่ง ได้ยินเสียงน้ำไหลอยู่ข้างหู เสียงน้ำไหลเอื่อยกลางดึกยิ่งดังชัดเจนเป็นพิเศษ

สิ่งที่ทำให้ทั้งสี่คนแปลกใจคือ ตรงข้ามกับน้ำผุดกลับมีศาลเทพเจ้าภูเขา

ในแสงจันทร์ ศาลเจ้าเรียงเบงกลางป่ากร้างแผ่บรรยากาศน่าพิศวง

เซียวโหลวเดินมาหยุดตรงหน้าศาลเจ้า เงยหน้ามองประตูหน้าต่างที่ปิดสนิท บนบานประตูวาดยันต์แปลกประหลาดหลายรูป เขาอดพูดไม่ได้ “ศาลเจ้านี้ดูแปลกๆนะ ยันต์พวกนี้หมายถึงอะไร”

แปลกตรงไหนกันแน่ เขาเองก็บอกไม่ถูก

พอมายืนตรงหน้าศาลเจ้าแล้ว รู้สึกเย็นหนาววาบเสียวสันหลังตลอดเวลา จ้องมองอย่างละเอียดยู่นาน จู่ๆ เซียวโหลวก็พูดขึ้น “พวกคุณรู้สึกไหมว่ารูปบนยันต์พวกนี้ค่อนข้างเหมือน...ดวงตา”

เมื่อทั้งสามคนได้ยินประโยคนี้อันก็ชะงักไปเล็กน้อย หันหน้ามาดูโดยพร้อมเพรียงกัน

แผ่นกระดาษเหล่านั้นถูกลมพัดดังพืบพับ ลัญลักษณ์บนแผ่นยันต์สี่เหลี่ยมวาดด้วยสีแดง มองข้ามเส้นสะเปะสะปะด้านบนและด้านล่าง รูปที่อยู่กึ่งกลางเป็นวงรีแต่มีเลือดหนึ่งหยดตรงใจกลาง นี่มันรูปดวงตาไม่ใช่หรือ!

ดวงตา?

ทั้งหมู่บ้านมีแต่คนตาบอด บนยันต์วาดรูปดวงตา หรือว่าจะเกี่ยวข้องกับ การที่ชาวบ้านตาบอด

แต่ไหนแต่ไรมาอวี่หวนเจียงไม่เคยเชื่อเรื่องลึกลับ เขาขมวดคิ้วแล้วตัดสินใจฉับไว “ลองเข้าไปดูกัน”

97

หมู่บ้านหลิวซี 3

อวิ๋หนานเจียงคือแบบฉบับของพวกเน้นสวมมือทำ หันไปที่พูดจบ เขาก็ก้าวไปด้านหน้าผลักประตูศาลเจ้าที่ทรุดโทรม

เสียง “แอ๊ดดดด” จากประตูไม้เก่าผุพังที่ถูกลูกเปิด ดังเสียงดูเป็นพิเศษในยามดึก

ประตูถูกลูกเปิด จับพลันนั้นกระแสลมรุนแรงก็พวยออกมาจากด้านในศาลเจ้า หอบเอาเศษฝุ่นบนพื้นปลิวว่อนไปทั่ว กระดาษสีเหลืองวาดสัญลักษณ์ประหลาดพัดจนเกิดเสียงดังพื๊พื๊ บรรยากาศแปลกประหลาดนี้หลอนเย่จีจนสั่นไปทั้งตัว

นึกถึงศาลเจ้านากแล้วในภาพยนตร์หลายเรื่องแล้ว เย่จีเสียงสั่นอย่างควบคุมไม่ได้ “ที่นี่คงไม่มีผีใช้ไหมครับ!”

เส้าซิงเก้อหันไปมองเย่จีคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “เสี่ยวเย่ นายคิดว่าจู่ๆ ห้องลับ 4 โปดำจะกลายเป็นห้องลับซิมลึลึลึลึ เหรอ ชาวบ้านทั้งหมดเป็นผีแปลงมาว่าจั้น? ศาลเจ้านี้มีวิญญาณอาฆาตตามเอาชีวิตรึไง”

เย่จีหดคอก กัดฟันพูด “ได้ยีนว่าผีไม่มีเงา นะครับ ตอนเดินเห็นชาวบ้านมีเงาทุกคน ก็น่าจะไม่ใช่ผี แต่ศาลเจ้านี้มีวิญญาณอาฆาตหรือเปล่าผมไม่แน่ใจ... ยันต์พวกนี้ พวกคุณไม่รู้สิก็สงสัย เหรอ ไม่แน่นอนครับ อาจมีวิญญาณร้ายกำลังสาปแช่งชาวบ้าน คนทั้งหมู่บ้านถึงเกิดมาตาบอด”

อวิ๋หนานเจียงพูดอย่างสงบ “อย่าคิดเหลวไหลจนตกใจไปเอง ยันต์พวกนี้

มีคนทำขึ้นมา”

เย่จีผิงะ “พะ...ผู้กองอวีคุณแน่ใจหรือครับ”

อวีห่านเจียงหยิบยันต์แผ่นหนึ่งขึ้นจากพื้น ใช้มือถูเส้นสีแดงเบาๆ พลังพูด “คราบเลือดบนยันต์ยังไม่แห้งสนิท น่าจะเพิ่งวาดได้ไม่นาน” เขายื่นยันต์ให้เซียวโหลว “อาจารย์เซียวบอกได้ใหม่ว่าเป็นเลือดคนหรือเปล่า”

เซียวโหลวรับมามดม “ไม่เหมือนเลือดคน มีกลิ่นคาวแปลกๆ น่าจะเป็นเลือดหมูหรือเป็ด”

ตึกตื่นคำมิดกลางที่เปลี่ยวร้างห่างไกล ลมยะเยือกพัดพา บรรยากาศยิ่งชวนหงอยเศร้า ยันต์ประหลาดปลิวว่อนทั่วศาลเจ้าทรุดโทรม พวกเขาสองคนยังวิเคราะห์รอยเลือดบนยันต์ได้อย่างมีสติ ช่างสุขุมเยือกเย็นจนเย่จีอึ้ง

เย่จีสูดลมหายใจเข้าเฮือกใหญ่สงบสติ โนมั่วตัวกัมดูยันต์ “ใช้เลือดสัตว์วาดเป็นรูปตาแปะไว้ในศาลเจ้า เอาไว้สาปแช่งให้ชาวบ้านตาบอดหรือครับ”

เซียวโหลวพยักหน้า “ดูผิวเผินคือใช่”

อวีห่านเจียงเดินไปด้านหลังสองก้าว พลันหยุดกึก ชมวดคิ้วมองต้นไม้ที่อยู่ด้านข้าง เห็นเพียงต้นไม้เดี่ยวเฒ่าแกว่งไหวตามแรงลม ส่งเสียงดังเอี้ยดอัดชวนเสียวฟัน บางกิ่งหักหล่นอยู่บนพื้น

เซียวโหลวเห็นว่าเขาชมวดคิ้วครุ่นคิด จึงเดินไปด้านหลังอย่างอดไม่ได้ถามเสียงเบา “ผู้กองอวีเจออะไรหรือ”

อวีห่านเจียงตอบ “มีคนมาที่นี่”

สายตาแหลมคมของเขามองไปยังศาลเจ้าปรักหักพังตรงหน้า น้ำเสียงสงบนิ่งแต่เย็นยะเยือก “คนที่ซ่อนอยู่ในศาลเจ้าออกมาได้แล้ว”

ด้านในไร้การตอบสนอง

อวีห่านเจียงกดเสียงลง “สหาย พวกเราไม่ได้มีเจตนาร้าย แค่ตั้งใจจะพักค้างคืนที่ศาลเจ้านี้เท่านั้น น้ำบ่อไม่ยุ่งน้ำคลอง¹ ออกมาทำความรู้จักกันสักหน่อย ดีกว่าไหม หรือคุณอยากให้เราใช้กำลังบุกเข้าไป”

ผ่านไปครู่หนึ่ง ทุกคนได้ยินเสียงฝีเท้า

¹ น้ำบ่อไม่ยุ่งน้ำคลอง หมายถึง ไม่รู้ล้าซึ่งกันและกัน

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งสูงไม่ถึง 140 เซนติเมตร สวมเสื้อคลุมสีแดงหมวกสีดำ เยื่ออดกระชับตามเขี้ยวไหลไม่ได้อ “ในโลกห้องลับมีเด็กด้วยหรือครับ”

เขี้ยวไหลเอ็งก็รู้สึกประหลาดใจ เด็กผู้หญิงคนนั้นสูงแค่เอวของเขา ดูเหมือนเด็กประถมยังงัยงั้น เธอก้มหน้า เสื้อสูทสีแดงขนาดใหญ่บดบัง ทั้งใบหน้าไว้ จึงมองเห็นหน้าตาไม่ชัดเจน เธอพูดด้วยน้ำเสียงใสแจ้วของเด็กน้อย “ในเมื่อพวกพี่ชายอยากพักที่นี่ งั้นหนูไปหาที่อื่นเองละ แต่ว่าศาลเจ้านี้บรรยากาศ ประหลาดๆนะ พวกพี่ต้องระวังตัวด้วย”

เธอพูดประโยคนี้ทิ้งท้ายแล้วหมุนตัววิ่งออกไป เขี้ยวไหลมองตาม แผ่นหลังของเด็กสาว รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง

อวีห่านเจียงหันขวับ “เธอเป็นคนปล่อยคอมลอยสินะ”

ผีเท้าของเด็กสาวชะงักลง

เขี้ยวไหลอึ้งไปเช่นกัน พลังหันไปมองอวีห่านเจียง อีกฝ่ายส่งสายตาดูหนักแน่นให้เขา

ตอนนั้นเพื่อจัดการทิเบตนั้นมาสทิพย์ที่เหล่าคารามกะทันหัน เขี้ยวไหล จึงไม่ได้ใส่ใจคอมลอยชั่วคราว จนกระทั่งควบคุมเจ้าสุนัขได้ คอมลอยบนฟ้า ก็หายไปเสียแล้ว อวีห่านเจียงสืบสวนคดีบ่อย จึงไวต่อตำแหน่งเบาะแสเป็นพิเศษ ถึงแม้เขาจะอยู่ในหมู่บ้านหลิวซี้ที่เหมือนเขาวงกต แต่เวบเดียวก็ยังคงจดจำตำแหน่งที่คอมลอยปรากฏได้...ทิศตะวันตก

ทิศตะวันตกมีเพียงภูเขาสูงนี้เท่านั้น ตลอดทางที่ทั้งสี่คนเดินมาไม่เจอ ผู้ทำคนอื่นเลย เจอเพียงเด็กหญิงในศาลเจ้าคนนี้

ด้วยเหตุนี้อวีห่านเจียงจึงยิงคำถามนี้ออกไป

เด็กสาวไม่ได้หันกลับมา ในน้ำเสียงแฝงความใส่ชื่อ “คอมลอย? หนูไม่รู้ ว่าพี่กำลังพูดถึงเรื่องอะไร”

อวีห่านเจียงเอ่ยเสียงเย็น “ต้นไม้ในศาลเจ้าต้นนี้ กิ่งมีรอยหักจากบนลงล่าง แต่ลมพัดจากทิศตะวันออกไปตะวันตก เพราะฉะนั้น กิ่งไม้ใหญ่น่าจะถูกคนเหยียบหักมากกว่า

“ตอนที่พวกเราเข้าไปในหมู่บ้าน เห็นผู้หญิงคนหนึ่งโจนทยานเร็วๆ บนต้นไม้ เธอน่าจะจับได้ไฟแบบที่ฝังต้นไม้เคลื่อนที่ได้ ประตุน้ำศาลเจ้าปิดสนิท

ไม่มีร่องรอยถูกเปิดด้วยซ้ำ แต่เธอกลับอยู่ในศาลเจ้า ชัดว่าเธออาศัยต้นไม้กระโดดเข้ามานั่นแหละ แต่ไม่ทันระวังเลยเหยียบกิ่งไม้แห้งหัก

“ห้องลับโลกแห่งไฟหลายด่านก่อนหน้านี้ไม่ใช่หมูๆ เด็กอย่างเธอไม่มีทางผ่านด่านคนเดียวได้หรอก เพราะงั้น รูปร่างตอนนี้ต้องไม่ใช่ร่างจริงแน่นอน นอกจากไฟเห็นเวหาแล้ว เธอยังจับได้ไฟที่เปลี่ยนแปลงรูปร่างได้อีกด้วย

“แต่ไฟแปลงร่างมีเวลาकुลดาวน เธอถึงได้รับร้อนอยากออกไป...ฉันพูดถูกไหม”

สาวน้อยเยียบกริบ

เซียวโหลว เยฉี และเส้าชิงเก้อ ทั้งสามคนมองหน้ากันไปตาม

สมแล้วที่ผู้กองอวีเป็นตำรวจ คำถามร้ายเป็นชุดนี้ทำเอาอีกฝ่ายเถียงไม่ออก

เขาลังเกตเห็นเบาะแสมากมายตรงหน้างาน แถมยังอนุมานเชิงตรรกะอย่างรอบคอบผ่านรอยกิ่งไม้หัก จนวิเคราะห์ได้ว่าเด็กสาวตรงหน้าไม่ใช่ร่างจริง แต่เป็นผู้หญิงคนนั้นที่ใช้ “วิชาตัวเบา” ได้...อีกฝ่ายไม่ได้ยอมรับ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ เห็นได้ชัดว่าผู้กองอวีพูดถูกแล้ว

เซียวโหลวพูดยิ้มๆ “วางใจ พวกเราไม่ได้มีเจตนาร้าย ถ้าเธอยอมบอกเบาะแสที่เจอ พวกเราจะแลกเปลี่ยนด้วยแผนที่หมู่บ้านหลิวซี ว่าไง” เขาเว้นจังหวะ จากนั้นเสริมว่า “เมื่อไหร่เธอปล่อยโคมลอยบนภูเขา ต้องยังไม่ทันได้เข้าไปสำรวจในหมู่บ้านแน่ แผนที่นั่นจะเป็นประโยชน์กับเธอนะ”

อาจเพราะท่าทีของเซียวโหลวอ่อนโยนมาก ในที่สุดเด็กสาวจึงยอมถอดหมวกออก

ทันทีที่เธอถอดหมวกผู้ตออก ใบหน้าและรูปร่างพลันเกิดการเปลี่ยนแปลง...เป็นหญิงสาวที่มีเครื่องนุ่งห่ม สีน้าเจือความไม่ยินดียินร้าย มัดผมหางม้ายาวประบ่า สวมชุดล้าลองกับรองเท้ายาวฟาลีสีขาว

ความสูงประมาณ 165 เซนติเมตร เตี้ยกว่าเซียวโหลวหนึ่งช่วงหัว แวตาสงบนิ่งมาโดยตลอด เธอเงยหน้าสบตาเซียวโหลว น้ำเสียงสุซุ่มเยือกเย็น “ส่งแผนที่มาก่อน แล้วฉันจะบอกข้อมูลที่คุณอยากรู้ก็”

เซียวโหลวบอก “แผนที่พวกเรามีแค่แผ่นเดียว เธอมีของอย่างปากกากระดาศไหม เดี่ยวคัดลอกให้ชุดหนึ่ง”

หญิงสาวโยนผ้าเช็ดหน้าสีขาวมา “ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้พิเศษมาก ใช้มือเขียนลงไปได้เลย แล้วยังขยายใหญ่ตอนไหนก็ได้ แถบรีบบนโคลมลอยเมื่อกี้ก็แปลงจากผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ละ”

ดูเหมือนผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ก็แปลงมาจากไฟที่มีฟังก์ชันพิเศษ เชี่ยวโหลวใช้นิ้วชี้วาดแผนผังหมู่บ้านหลิวซีล่งบนนั้นอย่างว่องไว เดินไปตรงหน้าหญิงสาวยิ้มแล้วยื่นให้ “ตอนนี้คงบอกพวกเราได้แล้วสินะ ทำไมเธอถึงปล่อยโคลมลอยลากพวกผู้ทำมาที่นี้”

หญิงสาวตรวจสอบผ้าเช็ดหน้าเล็กน้อย เก็บแผนเป็นอย่างดีแล้วถึงยอมปริปาก “ฉันเจอโครงกระดูกคนในศาลเจ้า”

เชียวโหลวตกใจ “หมายถึงโครงกระดูกคนตายเนี่ยนะ มีเยอะไหม”

เธอพูดด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์ “เยอะมาก ฉันบังเอิญหลุดเจอนะ”

เยฉีสะดุ้งเฮือก “บ้าฉิบ! ทำไมถึงมีกระดูกคนตายได้ล่ะ คงไม่ใช่ว่ามีฆ่าอำพรางศพเหมือนโรงเรียนมัธยมปลายเฟิงหลินหรอกนะ ตกลงนี้เป็นห้องลับโพดำหรือห้องลับโพแดงกันแน่!”

หญิงสาวชำเลืองมองเขาแวบหนึ่ง เล่าต่อนิ่งๆ “ฉันคิดจะลากผู้ทำมาก็เพราะสิ่งนี้ ไม่รู้ว่าที่ในศาลเจ้ามีกระดูกคนโผล่มา มีน้อยอะไรแอบแฝงหรือเปล่า แต่เดี๋ยวถ้าอยากผ่านด่านสมบูรณแบบในห้องลับ 4 โพดำ นอกจากจะหลบชาวบ้านกับหาอัญมณีแล้ว อาจต้องไขปริศนาที่ชาวบ้านตาบอด รวมถึงกระดูกคนตายที่เจอในศาลเจ้าด้วย”

“ทำไมเธอต้องซูดศาลเจ้าด้วย” อวีหานเจียงถามเสียงต่ำ “หาอัญมณีหรือ”

หญิงสาวพยักหน้า “พอฉันเข้าหมู่บ้านก็เดินไปทางทิศตะวันตกเป็นอย่างแรก เลาะสวนทางน้ำขึ้นมาจนเจอน้ำพุตกกับศาลเจ้าร้าง ศาลเจ้านี้แปลกๆ ฉันลองดูว่าจะหาอัญมณีเจอหรือเปล่า ในที่นี้มีแค่ตัวศาลที่ไว้บูชาเทพภูเขา ด้านหลังมีพื้นจุดหนึ่งผิวดปกติ เลยลองซูดดู จากนั้นก็เจอหลุมใหญ่ ข้างในมีโครงกระดูกคนตายกองเต็มไปหมด”

อวีหานเจียงถาม “เพราะงั้นเธอเลยเรียกผู้ทำมาที่นี้ หวังว่าทุกคนจะไขปริศนานี้ได้ใช่ไหม”

หญิงสาวพูดอย่างสุขุม “ฉันขอแค่ผ่านด่านธรรมดา มีชีวิตรอดออกจาก

ห้องลับนี้ก็พอ ถ้าพวกคุณอยากผ่านด่านสมบุรณ์แบบก็ลองไชปริศนานี้ได้” เธอโบกมือพูด “ฉันไปละ เชิญตามสบาย”

ทันทีที่พูดจบหญิงสาวก็กระโดดพรวดขึ้นไปบนยอดไม้ที่อยู่ห่างออกไป หลังจากอาศัยต้นไม้กระโดดต่อเนื่องไม่กี่ที เธอก็หายลับไปในความมืดของราตรีกาลอย่างรวดเร็ว

เย่ฉีตพูดไม่ได้ “ผู้หญิงคนนี่เก่งชะมัด อย่างกับยอดฝีมือในนิยายจอมยุทธ์ที่ใช้วิชาตัวเบาได้”

เซียวโหลวมองไปยังทิศทางที่เธอหายลับไป สายตาเจอความชื่นชม “ตัวคนเดียวมาถึง 4 โปดำได้ เด็กสาวคนนี่ไม่ธรรมดา ในมือเธอน่าจะมีไฟติๆอยู่เยอะแน่ อย่างพวกไฟแปลงร่างเมื่อกี้ กลายเป็นเด็กน้อยอายุสิบกว่าขวบ ลดความระแวงระวังของคนได้ง่าย”

เส้าชิงเกอสูบคางพลางพูด “ไม่แน่ว่าด่านวิกฤติการเงิน เธอก็อาศัยวิธีปลอมตัวนี้หนีรอดจากการไล่ล่าของนักโทษ”

อวีห่านเจียงพลันพุดขึ้น “คำถามเมื่อกี้ของเย่ฉีตรงจุดมาก”

เย่ฉีชะงัก “ผม... ผมถามอะไรไปเธอครับ”

อวีห่านเจียงพุดซ้ำอีกรอบ “ตกลงนี่เป็นห้องลับโปดำหรือห้องลับโพแดงกันแน่”

เซียวโหลวเข้าใจ “น่าจะเป็นห้องลับร่วมมือสินะ”

เย่ฉีตาเบิกกว้าง “พวกคุณกำลังจะบอกว่า ที่จริงแล้วหมู่บ้านหลิวซีเป็นห้องลับร่วมมือระหว่างโปดำกับโพแดงนั่นหรือ”

อวีห่านเจียงพยักหน้า “ถูกต้อง”

เส้าชิงเกอเองก็เห็นด้วย “มีเหตุผลนะ วิกฤติการเงินเป็นห้องลับที่ร่วมมือระหว่างโปดำกับดอกจิก ระหว่างเอาชีวิตรอดก็ยังมีเรื่องเงินโกลด์ของห้องลับดอกจิกมาเกี่ยว หมู่บ้านหลิวซีเป็นความร่วมมือระหว่างห้องลับโพแดงกับโปดำ เอาชีวิตรอดพร้อมกับไชปริศนา... ดูเหมือนว่าด่าน 4 ตั้งใจจะคัดผู้ทำออกจำนวนมาก”

เซียวโหลวนึกถึงคำพูดของผู้คุมห้องลับ A โพแดงที่ว่า “อัตราคัดออกอยู่ที่ 80% ขึ้นไป”

อวีหานเจียงนึกถึงข้อความแจ้งเตือนตอนเข้าห้องลับเช่นกัน ขมวดคิ้วทวน “ห้ามฆ่าชาวบ้าน...ตอนห้องลับ 3 โปดำไม่มีข้อห้ามพวกนี้ ผู้ทำฆ่าตัวละครอิสระ ไม่ต้องรับโทษ แต่จู่ ๆ ห้องลับ 4 โปดำก็ห้ามฆ่าชาวบ้านขึ้นมาเสียอย่างงั้น ตอนแรกผมยังนึกอยู่ว่าแปลก ๆ ดูเหมือนนี่จะเป็นข้อห้ามที่ทางโปแดงเพิ่มเข้ามา”

ห้องลับ 4 โปแดง ผู้ต้องสงสัยมีจำนวนมากทำให้ผู้ทำสับสนมึนงง ส่วนห้องลับ 4 โปดำ ต้องเอาชีวิตรอดบวกกับสืบสวนระทึกขวัญ ผู้ทำไม่เพียงแต่ต้องหลบชาวบ้านและหาข้อมูลเท่านั้น หากอยากผ่านด่านสมบูรณณ์แบบยังต้องไขปริศนาโครงกระดูกและยันต์ด้วย

ดูท่าด่าน 4 ก่อนเข้าเมืองหลักจะมีอัตราคัดออกที่น่าตกใจ

อวีหานเจียงบอกโดยไม่ลังเล “ไปดูด้านหลังศาลเจ้ากันเถอะ ห้องลับ 4 โปดำผ่านด่านสมบูรณณ์แบบได้จะดีที่สุด แต่ถ้าไม่ไหวก็ต้องฝืน”

ทั้งสี่คนเดินอ้อมสิ่งปลูกสร้างเก่าโหมมมาถึงด้านหลังศาลเจ้า

เป็นดั่งที่หญิงสาวพูด ที่มีพื้นที่บริเวณหนึ่งผิดปกติ วัชพืชขึ้นเจริญงอกงามเป็นพิเศษ เทียบกับบริเวณรอบ ๆ แล้วแตกต่างกันอย่างชัดเจน

หญิงสาวชุดหลุมตรงนี้น่าจะเพื่อหาข้อมูล ผลปรากฏว่าเจอหลุมขนาดยักษ์

กระดุกมनुษย์กองพะเนินอยู่ในหลุม สองเป็นมันวาวเย็นเยียบในแสงจันทร์ มองดูแล้วชวนให้ขนสันหลังลุกเกรียว

เยฉีและเส้าชิงเก้อสีหน้าดูไม่ดี หันหน้าไปทางอื่นตัวแข็งทื่อ

เซียวโหลวกลับเดินไปด้านหน้าหนึ่งก้าว ย่อตัวนั่งลงใช้กิ่งไม้เขี่ยกระดุกในหลุมขึ้นมาสำรวจอย่างละเอียด ผ่านไปครู่หนึ่งก็ได้ข้อสรุป “ระดับความเน่าเปื่อยของกระดุกใกล้เคียงกัน ช่วงเวลาตายน่าจะประมาณสามสิบกว่าปีก่อน เป็นไปได้ว่ามีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้น แล้วถูกฝังรวมไว้ที่นี่”

อวีหานเจียงนับจำนวนกระดุกเชิงกรานคร่าว ๆ “มีสี่สิบกกว่าศพ”

เส้าชิงเก้อรู้สึกเพียงแค่ว่าขมับเต้นตุบ ๆ “คนตายเยอะขนาดนี้ หรือว่า จะฆ่าล้างหมู่บ้าน” ด้วยความที่กากห้องลับโปแดง พอเห็นคดีฆาตกรรมหรือซากศพทำนองนี้ เขาปวดหัวแทบระเบิด ซากกระดุกศพมากมายขนาดนี้ อาการกลัวรูของเขาแทบจะกำเริบ ฝืนกลั้นใจไว้ถึงยังไม่ได้วิ่งหนีไป

อวีหานเจียงเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ “ยันตีในศาลเจ้า ซากกระดูกศพที่ถูกฝัง ทุกคนตาบอด บรรพบุรุษของคนในหมู่บ้านนี้ต้องไปทำให้ใครไม่พอใจแน่ๆ ถูกสาปแช่งหรือไม่ก็ถูกลงโทษด้วยฝีมือคน”

เซียวโหลวเสริม “ในเมื่อเป็นห้องลับร่วมมือระหว่างโพแดงกับโพดำ ก็น่าจะเป็นฝีมือคนมากกว่า”

อวีหานเจียงพูดต่อ “บางที่ฆาตกรอาจยังอยู่ในหมู่บ้าน”

เซียวโหลวพยักหน้า “หาตัวฆาตกรเจอ ก็จะใช้สาเหตุที่ชาวบ้านตาบอดได้”

อวีหานเจียงกับเซียวโหลวสบตากันอย่างรู้ใจ

เส้าชิงเก้อกับเย่ฉี “...”

พวกเขาสองคนอยากถามว่า ฉันเป็นใคร ฉันอยู่ที่ไหน ฉันกำลังทำอะไร

เส้าชิงเก้อตัดสินใจเลิกคิดวิเคราะห์ เดินไปชมจันทร์ด้านข้าง

ส่วนเย่ฉีร่วมผสมโรงอย่างออกรส “ห้องลับนี้พิลึกที่สุดตรงที่พวกเราพูดคุยกับผู้ต้องสงสัยไม่ได้ สอบสวนยิ่งไม่ต้องพูดถึง พวกเราต้องคอยหลบชาวบ้านตลอดเวลา แล้วจะรู้ได้ยังไงล่ะครีว่าสามสิบปีก่อนเกิดอะไรขึ้น”

“สืบยาก แต่เชื่อว่าจะไม่สืบต้นสายปลายเหตุ ฆาตกรต้องเผยพิรุชออกมาแน่” อวีหานเจียงพูดจบก็ยืนขึ้น หมุนตัวเดินไปทางสิ่งปลูกสร้างทรวดโถม “เมื่อकिผู้หญิงคนนั้นปล่อยโคลมลอย ไม่น่าว่าจะยังมีผู้ทำคนอื่นเข้ามาในศาลเจ้านี้ พวกเราไปสำรวจในศาลเจ้าดูก่อนดีกว่าว่ามีเบาะแสอันใหม่”

ทุกคนเห็นด้วยกับความคิดของผู้กองอวีอย่างเป็นทางการ เดินเข้าไปในศาลเจ้าพร้อมกัน

ศาลเจ้าโบราณรกร้างไม่มีคนแวะเวียนมาเป็นเวลานานแล้ว เทวรูปสักการบูชาในศาลเจ้าถูกตัดแขนออกทั้งสองข้าง ตกแตกเป็นเศษเล็กเศษน้อย อยู่ใกล้ๆ บนเทวรูปทาสีสันสดใส แต่ซีดเซียวไปตามกาลเวลาที่ผ่านมานาน รูปแกะสลักไม้ตรงนั้นมุมหายไปแล้ว ตรงนั้นชั้นผิวถลอก ดูทรวดโถมเป็นอย่างยิ่ง

อวีหานเจียงสำรวจอย่างละเอียดอยู่พักหนึ่ง “นี่น่าจะเป็นเทพภูเขาวบ้านทั่วไปนิยมบูชาเทพภูเขากันมาก ขอพรให้ช่วยปกป้องรักษา ขอให้ปีหน้าฝนตกต้องตามฤดูกาล เทวรูปเทพภูเขากลาย ดูเหมือนอีกฝ่ายจะเคียดแค้นชาวบ้านในหมู่บ้านนี้มาก”

ทันใดนั้น ด้านนอกพลันมีเสียงฝีเท้าดังลอยมา

ทั้งสี่คนรีบหมุนตัวเดินออกมาอย่างระแວดระวัง เห็นเพียงผู้ทำสองสามคน เดินตามหลังกันเข้ามาในศาลเจ้าด้วยสีหน้าแตกต่างกัน

ชายวัยกลางคนที่เป็นคนนำถามขึ้น “เมื่อก็พวกคุณปล่อยให้คอมลอยเหวอ”

เซียวโหลวส่ายหน้า ยิ้มพลาตอบ “พวกเราเองก็เห็นคอมลอยถึงได้เดินตามมาจนถึงที่นี่”

ชายคนนั้นชำเลื่องมองเซียวโหลวด้วยสายตาเคลือบแคลง ถามว่า “แล้วพวกคุณเจออะไรไหม”

เซียวโหลวชี้นิ้วไปด้านหลังศาลเจ้า

ผู้ทำพวกนั้นเดินไปสำรวจพร้อมกัน ไม่นานก็ได้ยินเสียงกรี๊ดร้องหวาดผวา “กรี๊ดดดด มีกระดูกคนตายเต็มไปหมดเลย!”

เสียงกรี๊ดร้องเป็นของผู้หญิงคนหนึ่ง พรรคพวกรีบอุดปากเธอไว้ทันที “เงียบหน่อย!”

เสียงชายวัยกลางคนลั่นเล็กน้อยด้วยเหมือนกัน “นี่มันเรื่องบ้าบออะไรวะเนี่ย ไอ้สารเลวคนไหนล่อพวกเรามาดูกระดูกคนตายที่ศาลเจ้าฟังๆ นี้!”

หญิงสาวที่อยู่ด้านข้างเขาพูดอย่างตึงเครียด “พวกเราหาที่ปักค้ำคืนกันก่อนเถอะ หมู่บ้านนี้ตรงไหนก็มีแต่เรื่องแปลกประหลาด อย่าสอดไม่เข้าเรื่องดีกว่า!”

ชายหนุ่มสุดหายใจเข้าลึกๆ “ก็จริง ยังไงชะห้องลับโพดำก็ต้องตามหาอัญมณีแล้วเอาชีวิตรอดให้ครบเจ็ดวัน ตอนนีตามหาอัญมณีสำคัญกว่า”

คนพวกนั้นหันหลังเดินกลับมา มองดูเซียวโหลวแล้วพูดด้วยสีหน้าหวาดระแวง “ไม่ใช่ว่าพวกคุณหาอัญมณีเจอแล้วหรอคะ”

เซียวโหลวตอบยิ้มๆ “พวกเราเพิ่งมาถึงเหมือนกัน เห็นหลุมกระดูกคนด้านหลังศาลเจ้า กำลังคิดว่าว่าจะสืบต่อดีไหม”

เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายไม่เชื่อข้อแก้ต่างของเขา แต่จะใช้กำลังเลยก็ไม่สะดวก คนพวกนั้นเดินจากไปหน้าตาบอบุญไม่รับ

จากนั้นมีผู้ทำที่สำรวจหมู่บ้านเสร็จขึ้นเขามาเป็นระยะๆ อีก หลังจากเห็นว่าในศาลเจ้ามีกระดูกคนต่างก็เดินจากไป ชัดเจนว่าคนส่วนใหญ่ไม่อยากจะยุ่ง

ไม่เข้าเรื่อง ขอแค่ผ่านด่านเท่านั้น

แต่เซียวโหลวกับบอวีห่านเจียงตั้งใจจะไม่ไปจากที่นี่ ทั้งยังกำลังสำรวจอย่างจริงจังอีกด้วย

เย่ฉีถามอิตออต “คืนนี้พวกเราจะนอนในศาลเจ้าแน่หรือครับ”

เซียวโหลวพูดในแง่บวก “ถึงศาลจะโหมรมไปหน่อย แต่บังลมบังฝนได้ไม่เลวเลยทีเดียว”

เย่ฉี “...”

ด้านหลังศาลมีกระดุกคนตายกองพะเนินอยู่นะ! แบบนี้เรียกว่าไม่เลวหรือ ศาสตราจารย์เซียวจะตายด้านเกินไปแล้ว

แต่ผู้กองอวิ้มองเซียวโหลวแบบหน้าตาเห็นด้วย เส้าซิงเก้อชมจันทร์สีหน้าไม่แยแส เย่ฉีจึงได้แต่กลืนน้ำลาย “งั้น...นอน...ที่นี่ก็ได้ครับ”

ติดตามเพื่อนร่วมทีมพวกนี้ เย่ฉีรู้สึกว่าจะตัวเองค่อยๆ เพี้ยนขึ้นทีละหน่อย ไม่แน่ว่าต่อไปอาจหนูนอนหวักะโหลกก็ยังหลับฝันดี

